

Steeds meer tijd voor andere leuke dingen

Henk Kooyman, De Kwakel, droeg tien jaar geleden het bedrijf over

Hij bouwde een bedrijf op dat nu 45 man personeel heeft. Tien jaar geleden droeg Henk Kooyman het bedrijf over aan zijn dochter en zoon. Sinds die tijd kijkt hij met afstand toe en doet de klusjes. Het loslaten vond hij geen probleem. "Ik heb er altijd veel naast gedaan. Daar kon ik gewoon mee verder gaan. Daarin hield ik mijn eigen ding."

Het leek vooraf de gemakkelijkst te interviewen persoon. Een oud-ondernemer die terugkijkt op de tijd na de bedrijfs-overdracht. Over het loslaten van het bedrijf, het afstand nemen en werken aan een nieuwe invulling van de vrije tijd. De praktijk was wat anders. De agenda van Henk Kooyman blijkt nog goed gevuld. Het maken van een afspraak vroeg dus wat meer creativiteit dan verwacht.

Als het dan zover is, maakt hij ook alle tijd. Daarbij vraagt hij nadrukkelijk zijn vrouw Ans om erbij te zitten om te vertellen over hoe ze dat nu doen met kleinkinderen, oppastijd, fietstochten en vakanties. Over tijd die wonden heelt als je verdriet een plaats geeft. Het komt namelijk bijna vanzelf ter sprake als we het hebben over de bedrijfsoverdracht: het overlijden van hun oudste zoon, toen 24 jaar oud.

Ans vertelt er nu nuchter over. De manier waarop tekent hun positieve instelling. "Je kunt verdrietig zijn om de tijd die je niet meer met hem hebt gehad, maar je kunt ook dankbaar zijn dat je hem zo lang nog hebt mogen meemaken. Dat het zo'n plezierig joch was, dat natuurlijk ook zijn uitpattingen had, maar die niet aan de drugs ging en geen gekke dingen deed. Er zijn genoeg ouders die het anders meemaken."

Ze spreekt er open over, maar het gelaat tekent bij de herinnering en bezorgt Henk vochtige ogen. "Het heeft zeker drie jaar geduurd voor we er een beetje een weg in hebben gevonden. Alleen: als je een bedrijf hebt, kun je niet stil gaan zitten. Je hebt geen tijd om in zelfmedelijden te vervallen. Alles gaat door, dus je moet zelf ook verder."

Grote wissel

Achteraf merkten ze dat het ook op de beide andere kinderen een grote wissel had getrokken. "Onze dochter Annemarie zat al in de zaak en die moest van de ene op de andere dag de planning overnemen. Later besef je pas hoe moeilijk dat voor hen was, want ze wilden ons niets laten merken, maar zaten ook met hun verdriet. Zij kregen van klanten die niet wisten wat er was gebeurd de vraag 'Is Hein er niet?'"

Zes jaar later kwam het toch tot de bedrijfsoverdracht. Na een periode van ongeveer vier jaar vond Kooyman het tijd voor een stap terug. "Onze tweede zoon, Guus, werkte inmiddels op het bedrijf en hij deed de planning en samen met Annemarie de bedrijfsleiding. Dat ging goed, dus toen ik zestig was, hebben we het bedrijf overgedragen."

Wat het afstand nemen van het bedrijf gemakkelijker maakte, was volgens Henk zijn gewoonte om er altijd al wat naast te doen. "Ook toen ik nog volop in het bedrijf zat, was ik altijd wel met andere dingen bezig. Op een gegeven moment was ik zelfs mede-eigenaar van de Hoogeboom-vakantieparken." Met een grote glimlach: "Kon ik opeens niet meer in mijn spijkerbroek naar het werk, maar liep ik in pak met een aktentas. Hadden we opeens 200 man personeel."

Dat avontuur duurde ruim zeven jaar en eindigde toen er wat wrijving kwam tussen de vier eigenaren. "Toen hebben we de boel snel verkocht, want dat was het ons niet waard. We waren er als maten ingestapt en dat wilden we niet op het spel zetten. Met de vriend die me erbij betrokken had, ben ik wel verder gegaan. Samen investeren we nog steeds in vakantieparken. Dan kopen we de grond en verkopen we het in delen als er weer een huisje is verkocht. Morgen ga ik weer naar Duitsland om een nieuw project te bekijken."

Big bags vullen

De projectontwikkeling is nu één van de zaken waar hij zijn dagen mee vult, naast de kaart- en biljartclub, het motorrijden, het toeren met de Heinkel-scooter en natuurlijk af en toe wat hand- en spandiensten op het bedrijf. Voor het vullen van de big bags met zand en grind. "Dan zoek ik iemand op die de zakken met de heftruck erbij kan rijden en ik vul ze met de kraan. Een mooi klusje, dat ik kan doen wanneer ik wil. Het wordt nooit gevraagd, maar ze weten eigenlijk wel dat ik de voorraad in de gaten hou en zorg dat alles klaar staat."

"Samen zijn jullie te sterk, mooi toch?"

Natuurlijk doet hij ook wat andere gepensioneerde eigenaren vaak doen; het halen en brengen van spullen. Grijzend: "Ze moeten er dan wel rekening mee houden dat het een uurtje langer duurt, want als ik ergens ben, ga ik graag even langs bij de baas om nog een bakkie te doen. Het mooie is: ze vinden het allemaal nog leuk dat ik langs kom."

Op het bedrijf is hij nog altijd het vriendelijke oog van de meester, zo blijkt als we een rondje over het bedrijf doen.

Kooyman BV

Vijftig jaar geleden begon Henk Kooyman op het bedrijf van zijn ouders met een kraan om baggerwerk te doen. Al snel kwamen de burens ook en was het loonbedrijf een feit. In de jaren zeventig werd het bedrijf verplaatst van het ouderlijke huis naar een locatie langs de N201. Daar werd het bedrijf verder uitgebreid. Inmiddels was het grondverzetwerk gegroeid en was daar ook veel bestrating bij gekomen. Dat leidde ook tot de nodige handel vanaf het bedrijf. Dat kreeg een geweldige stimulans toen Kooyman bedacht dat het verkopen nog veel beter zou gaan vanuit de kas die op het terrein was gebouwd. Daarmee hadden zij de eerste binnentuin in Nederland voor bestratingmateriaal. Een idee dat inmiddels ruim navolging heeft gekregen.

Tien jaar geleden werd het bedrijf overgenomen door zijn dochter Annemarie en zijn zoon Guus. Zij veranderden de naam van Henk Kooyman BV in Kooyman BV. Stilzitten deed Kooyman zeker niet, want hij was al een aantal jaren actief in het vastgoed, vooral in grond voor vakantieparken en vakantiewoningen.

Tegen een medewerker in de werkplaats: "Het is al licht buiten." Een hint die direct wordt begrepen met een druk op de lichtknop. Of tegen dezelfde jongen die een kraanbak omdwyt: "Pas op voor je rug."

Met de echte bedrijfsvoering bemoeit hij zich niet meer. "Dat heb ik in het begin nog wel gedaan, dan ging ik een inschrijving nog een keer narekenen. Maar als je ziet dat het niet nodig is, moet je het ook laten. Bovendien: steeds meer wordt berekend met de computer en dan kun je er ook moeilijker wat mee."

Echt pingelen

Trots is hij op de handelsgeest die hij op zijn dochter Annemarie en zoon Guus heeft weten over te brengen. "Ze weten nog echt wat pingelen is. Vroeger deden we dat met handklap, dat doet niemand meer, maar het spel moet wel worden gespeeld. Omdat ik het leuk vind, ga ik nog wel eens mee als er moet worden ingekocht. Inkopers vinden dat helemaal niet nodig, zeggen ze altijd. Annemarie redt het zelf ook wel, zeggen ze dan. Maar feitelijk bedoelen ze: samen zijn jullie te sterk. Mooi toch?"

"Met een bedrijf kun je niet in zelfmedelijden vervallen"

Terugkijkend op de afgelopen tien jaar merkt hij dat hij vooral nog meer tijd heeft gemaakt voor leuke dingen. "Maar wel actief, want je ziet dat je gezond blijft als je blijft bewegen. Van stilzitten is nog nooit iemand beter geworden."

Hij is even stil, roert in zijn koffie en er wellen weer tranen op voor hij vertelt hoe dat ook bij hem is ingedaald. Niet alleen dat je actief moet blijven, maar ook dat je tijd moet nemen om te leven. Hij wacht even en begint dan toch te vertellen:

"Tien jaar geleden heb ik een openhartoperatie gehad, met vier omleidingen en een nieuwe varkensklep. Dat heeft mijn leven toch veranderd. Ik voel me gezonder dan in de tijd daarvoor, alleen ben ik veel emotioneler geworden. Natuurlijk had ik destijds wel in de gaten dat ik niet zo veel meer kon, zelfs geen straatje vegen, maar je stopt het weg. Tot het niet meer gaat en je naar de huisarts gaat. Dan zit je voor het weet in het ziekenhuis. Alles herinner ik me nog. Het was op een vrijdagmiddag. De chirurg die de uitslag kwam bespreken, begon met het bericht dat hij positief en negatief nieuws had. Wat ik het eerst wilden horen. Ik zeg: doe eerst het positieve nieuws maar. Dat was dat ik maandagochtend om acht uur een openhartoperatie kreeg. Het negatieve nieuws was dat ik niet meer naar huis mocht. Onmogelijk, zei ik. Het kan niet anders, vond hij. Hij wilde namelijk niet het risico lopen dat ik er maandagmorgen niet meer zou zijn. Zo kritisch was het. Toch ben ik naar huis gegaan. Ik wilde alles nog een keer zien, want er was een risico van twintig procent dat ik het niet zou overleven. Overal ben ik langs gereden. Het ouderlijk huis, de plek waar ik begonnen ben, het bedrijf, het dorp en de plaatsen waar mijn geschiedenis lag. Ik ben ook naar de begraafplaats gegaan. Daar heb ik naar mijn overleden zoon gefluisterd: 'Straks lig ik misschien weer naast je.'"

Zo ver is het niet gekomen, stelt hij dankbaar vast. Sterker nog, eigenlijk voelt hij zich beter dan vele jaren voor die operatie. "Sinds die tijd kan ik alles weer. Daarom geniet ik nu van alle tijd die ik heb en probeer dat zo goed mogelijk in te vullen, want het is mooi om te genieten van alles wat jezelf hebt bereikt."

TEKST: Toon van der Stok

FOTO'S: Anjo de Haan

Vijf tijdsvragen

Wat kost je de meeste tijd?

"Nu eigenlijk niets meer. Ik doe de dingen die ik leuk vind. Al ben ik nog best veel op het bedrijf te vinden. Maar niets hoeft en moet en ik wil me eigenlijk nergens mee bemoeien. Misschien daarom vinden ze het nog steeds leuk dat ik er nog vaak ben."

Waar moet je altijd tijd voor maken?

"Voor de kleinkinderen maken we altijd tijd, maar ook voor de kaartclub, de biljartclub, het ritje met de motor en de vakantie. In de winter gaan we ook nog altijd met z'n allen op wintersport. Gewoon omdat je dan de tijd hebt voor elkaar."

Waar zou je meer tijd voor willen hebben?

"Eigenlijk toch wel om meer met de camper op pad te gaan. Al zijn we wel twee keer drie weken naar Amerika geweest. Komend jaar moet het er echter wel van komen. Dan staat een campervakantie van zes weken

naar Italië gepland. Dan rijden we naar Venetië en daar gaan we een rondtocht maken van 30 dagen met een camperclub. Ja, net als 'We zijn er bijna', maar nu alleen met campers. We gaan maar eens kijken wat het inhoudt, maar het lijkt me erg leuk om zo met een groep op weg te zijn."

Is de tijd werk en privé in balans en wat doe je eraan?

"Ik doe graag klusjes, maar ben niet meer om zes uur op het bedrijf. In de ochtend neem ik tijd voor mezelf en ik ga twee keer per week eerst naar de sportschool. Dan ben ik pas om half tien of later op het bedrijf. Of helemaal niet, want als Ans wil gaan fietsen dan doen we dat."

Wat is je tijdtip?

"Geef zaken uit handen. Dat heb ik altijd gedaan, omdat ik graag dingen naast het bedrijf deed. Het is een kwestie van loslaten en vertrouwen geven aan je medewerkers."